

Húsvéthétfő. A nagyheti és a húsvéti események után vagyunk. Jézus beteljesítette küldetését. Kinevelte a tanítványait, rájuk bízta Isten Országa örömhírének továbbadását, Péternek átadta az oldás és kötés hatalmát. Nagycsütörtökön még egy utolsó bizonyosságát adta szeretetéről tanítványainak a vágyva vágyott vacsorán. Ezután felgyorsultak az események. Még aznap éjszaka a katonák elfogták, elítélték, másnap keresztre feszítették, kínhalált szenvedett. Vasárnap reggelre feltámadt, de a feltámadásnak közvetlen tanúja nem volt.

Mindeközben hol vannak a tanítványai, barátai? Hol van a nép? Hol vannak a csodák tanúi és a csodás módon meggyógyultak? A városban csalódottság, szomorúság, kiábrándultság. A vidékről érkezettek kezdenek szétszéledni, az emmauszi tanítványok is már úton vannak hazafelé.

Az apostolok ugyan együtt vannak, de félnek, bezárkóztak. A keserűség őket is eltölti. Még a feltámadt Jézust is nehezen ismerik fel, amikor megjelenik nekik. Tamást mondjuk hitetlennek, aki csak a sebek megtapintása után hisz, és mondja ki a legszebb hitvallást: „Én Uram, én Istenem!”. De hiszen egy héttel korábban Jézus a többieknek is megmutatta a sebeit, mert anélkül ők is kételkedtek!

Az általános csalódottságban egyedül az asszonyok nem veszítették el a hitüket, a józanságukat, az aktivitásukat. Már a kereszttúton is ők kísérték Jézust, a keresztt alatt is egyedül ők állnak ott, az egyetlen János kivételével. Az asszonyok azok, akik vasárnap reggel kimennek a sírhoz. Máté két asszonyról beszél, Márk háromról, Lukács többről, János egyedül Mária Magdolnát említi. Mindenesetre Mária Magdolna mindegyik leírásban szerepel. Ő tűnik a legaktívabbnak. Ő is szomorú, de úgy érzi, hogy ott a helye a sírnál, a halott Jézus mellett. Talán csak látni akarja a sírban fekvő Jézust, talán illatszerekkel akarja megkenni, megadván neki a végtisztességet. Talán csak nem tud megülni otthon bánatában, el kell indulnia a sírhoz. Az asszonyok kitartásuk, hűségük miatt el is nyerik a jutalmukat: ők lesznek azok, akik találkozhatnak az angyallal az üres sírnál, ők lesznek a feltámadás hírvivői az apostoloknak. Különösen megható Mária Magdolna találkozása a sírnál Jézussal, ahogy János leírásában olvashatjuk. Ő találkozik elsőként a feltámadt Jézussal, de szomorúsága vagy talán a sűrűn hulló könnyei miatt nem ismeri fel Jézust, hanem a kertésznek, vagy valaki másnak gondolja őt. Ám amikor Jézus a nevére szólítja: „Mária!”, akkor lehull a hályog a szeméről, s csak annyit mond: „Rabboni!”, vagyis Mester! Szavakra nincs is itt tovább szükség. Mária már tisztán lát, Mária hisz! Mária sokat kapott Jézustól, hiszen hét ördögöt űzött ki belőle. Egyszerű a válasz a kérdésre, hogy miért Mária Magdolna részesült ebben a nagy kegyelemben. Azért, mert ő nagyon szeretett! Ebben lehet példa mindnyájunk számára.

Add Uram, hogy én is Mária Magdolna és az asszonyok szeretetével tudjak szeretni! Add, hogy mindig meghalljam, amikor csendben a nevemen szólítasz!

Gyulai Zsolt, Budapest